

стово-то учение. — А пакъ тѣзи, които се изучаваха да четатъ, пишатъ и да говорятъ по Гръцки, лесно сѣ захвъртали майчиния си езикъ, оставяли сѣ и народното си име, и сѣ се губили въ Римско-Византійскій елементъ, приемали сѣ негово-то название, *Romaios*, като го сѣ считали, „по заблуждение-шо на онова време“, за по-благородно. —

Живъ примѣръ на това сѣ императори-тѣ Юстиніанъ (Управда) и Василии Македонскіи. Прѣви се е родилъ отъ Славено-Български родители *Исшокъ* и *Бѣгленица*, втори такожде е билъ отъ едно Славено-Българско село *Бѣлпра* и исто отъ Славено-Български родъ. Но исторія-та не помни, нито за единъ-тѣ, нито за другіи да си сѣ помнили родъ-тѣ ¹⁵⁾. — Това зло се продължава много време, и то е причина-та, гдѣ-то Славено-Българи-тѣ въ Епиръ, Тессалія, въ Еллада и Пелопонесъ сѣ се малко по малко намалявали, а пакъ, тѣзи които си сѣ чували родъ-тѣ и езикъ-тѣ макаръ и да сѣ были вѣче покръстени оставали сѣ въ невѣжество, защо-то, тоуждинъмъ ъзыкъмъ слышаше слово, ѣко мѣдна звона гласъ слышнѣ *).

Въ такова положеніе се намирахъ подчиненни-тѣ на Византія Славено-Българи, когато нѣхнѣ-тѣ братѣе, които вѣздохъ въ съставъ-тѣ на Българското царство, дълго врѣме още дръжахъ неприкосновенна вѣра-та на свои-тѣ предци, кѣснѣхъ въ езычество-то. Тѣ като съставихъ една силна дръжава, не само че съвсѣмъ отблъснахъ отъ себе Византійско-то вліяніе, но още и съ голѣма лютость свирѣпствовахъ противъ Византійска-та имперія, коя-то едвамъ що не разсипахъ съвсѣмъ. Христіанска-та вѣра тѣ не сѣ трѣпали въ цар-

¹⁵⁾ Виж. Погледъ прѣхъ происхожд. на Бълг. нар.

*) Блаженнаго учителя нашего Константина философа слово. —